

[Carl Petersen.]

at afgive ganske få tønder land, så man kan få skabt rigtige familiebrug af de nu bestående for små brug.

Vi har i vort parti hele tiden været klar over — det har vi været gennem de 30 år, hvori vi nu med mellemrum har fremsat vore forslag —, at spørgsmålet om fremskaffelse af den nødvendige jord til de for små brug ikke vil kunne løses, uden at man får en bestemmelse i loven, der forpligter dem, der har jorden, til at afgive den. Vi var ganske overbevist om, at der var ingen vej udenom. Derfor er det kedeligt, at vi gang på gang bliver stillet overfor en afvisning fra de andre partiers side, men det er der vel ikke noget at gøre ved. Der må vel på et vist tidspunkt rent politisk opstå en sådan situation, at det bliver muligt at skabe et flertal om løsningen af dette problem. Man kan efter min mening ikke blive ved at tro på, at spørgsmålet kan løses uden de bestemmelser, vi her har prøvet at stille op i lovsform. Der er nemlig ingen grund til at tro, at man går de ejere for nær, som har for meget jord til, at de kan fritages for disse forpligtelser i lovforslaget. Der er ingen grund til at have medlidenhed med dem, for det er sikret i lovforslaget, at der både skal tages hensyn til, om den ejendom, hvorfra jorden skal afgives, kan drives på forsvarlig måde med hensyn til bygninger, driftsformer o. s. v., og på den anden side tages der også hensyn til, om de grunde, hvortil jorden skal lægges, bliver sådan drevet, at det virkelig kan blive en fordel samfundsmæssigt set og erhvervs-mæssigt set, at der sker denne omlægning af jorden.

Jeg vil gerne spørge den højtærede minister: Hvorfor være så sentimental, når man taler om de stakler, der skal afgive nogle tønder land af den jord, de ejer? Jeg synes, der er meget mere grund til at føle en vis medlidenhed med dem, der ikke kan få så meget jord, at de kan eksistere på den, hvilket vil sige, at de ikke kan få så meget jord, at den kan danne et familiebrug. Her har man slet ingen medlidenhed. Man taler om opstået dårligt naboskab og tilliden fremefter o.s.v., o. s. v. Ja, men alt dette fylder så lidt for de mennesker, der ikke er i stand til at købe 2—3 tønder land.

Den højtærede minister mente, at den

bestemmelse var uheldig, hvorefter den jord, en ejendom skal afgive for at undgå at komme ind under forkøbsretten, når der sælges til nære slægtninge, fortrinsvis skulle afgives til nye brug. Nej, det er med velberåd hu, vi har formet det sådan, for vi er kommet op over en ejendomsstørrelse, hvorfra man uden denne bestemmelse kan få jorden til de indeklemte brug, og vi har ingen interesse i at få små jordbidder her og dér. De arealer, der skal afgives af disse ejendomme, må være af en sådan størrelse, at der kan blive tale om et nyt brug. Vi har ikke den interesse for suppleringsjord, som vi har for den øvrige bestemmelse.

Jeg kan imidlertid forstå på den højtærede minister, at hverken ministeren eller formentlig hans parti har ændret mening siden sidst, til trods for at det må være klart for alle og enhver, at de bestemmelser, vi indførte ved loven af 1948, slet ikke har opfyldt de forventninger, man stillede til dem. Trods ministerens afvisning kan vi måske alligevel finde flertal i dette høje ting for bestemmelserne, og hvis de bliver gennemført, skal det i hvert fald nok vise sig, at det vil være til gavn både for landbrugserhvervet og ikke mindst for de mange, mange tusinde mennesker, som venter på disse bestemmelser.

Jeg skal så gå over til at gøre nogle bemærkninger om det lovforslag, som er fremsat af det ærede medlem hr. Aage Fogh. Det går ud på, at staten skal kunne yde suppleringslån ved ejerskifte op til 110 pct. af ejendomsskylden. Jeg kan godt se den fare, der ligger i denne bestemmelse, og jeg er forsåvidt slet ikke uenig med den højtærede minister i en hel del af de betragtninger, han gjorde gældende. Der er nemlig ingen tvivl om, at hvis man giver mere los med hensyn til kreditgivingen, er der een virkning, der er helt sikker, og det er, at ejendommene bliver dyrere. Hvis imidlertid denne bestemmelse ligesom kunne indskrænkes lidt, så den kun drejede sig om ejerskifte fra forældre til børn, eller hvis man for at sige det på en anden måde udvidede den bestemmelse, der nu findes, jeg tror i lovens § 24, noget, så ville jeg ikke have betænkeligheder derved.

§ 2 kan vist godt være farlig, men det er muligt, at udviklingen har formet sig sådan, at også denne bestemmelse bliver